

هو الله - حضرتش از فروع سدره منتهی و منتسب آستانه...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

لوح رقم (83) - من آثار حضرت عبدالبهاء - مکاتیب عبدالبهاء، جلد
3، صفحه 238

(83)

ترجمه حال حضرت افغان سدره مبارکه جناب موقر الدوله آقا میرزا علی محمد خان علیه بهاء الأبهی

هو الله

حضرتش از فروع سدره منتهی و منتسب آستانه حضرت اعلی روحی له الفدا بود و از بدو طفولیت آثار نباهت و ذکاء و دلائل درایت و نهمی در روی مبارکش ظاهر و هویدا در مهد شیرخوار بود که آیات علویت از جبینش نمودار تا آنکه بسن مراقب رسید خویش و پیوند و بیگانه و آشنا آثار و امتیازی در شمائلش مشاهده مینمودند و از اطوارش حیرت میکردند تا آنکه حسن تربیت یافته در تحصیل کمالات صوری و معنوی نهایت همت و غیرت میفرمود در آن مملکت فنون ادبیه و علوم مفیده تحصیل فرمود و چون بدرجه بلوغ رسید فروغی تازه یافت اطوار و احوالی دیگر از او صدور نمود در نهایت وقار بود و در غایت سکون و قرار و چون از ظهور حضرت اعلی اطلاع یافت و وقائعی که بر آن مظهر کبریا واقع شده واقف گشت بشور و انجذابی افتاد و شعله و التهابی برافروخت که باسرار امر پی برد و بانوار هدی مهتدی گشت و بشارت ظهور من یظهره الله یافت و بطلوع

ORIGINAL

شمس حقیقت مطلع گشت از امواج محیط بی‌منتهی و فیوضات نامتناهی کلمه علیا چنان منجذب و مشتعل گردید که زمام اختیار از دست رفت شب و روز چون دریا پر جوش و خروش بود و همواره گوش و هوش متوجه آهنگ سروش بلسانی با نهایت فصاحت و بلاغت بستایش ظهور مجلی طور پرداخت و چون لمعه نور روشن گشت آیت توحید بود و رایت رب مجید در بیان و تبیان ادیب دبستان بود و از بلاغت کلماتش حاضرین در غایت روح و ریحان و متمادیا عرایضش بساحت اقدس میرسید و جمال مبارک با کمال بشاشت میفرمودند نامه موقرالذوله بخوانید و فوراً جواب صادر میگشت لهذا توقیعات متعدده داشت و بخطاب رب الارباب فائز از توقیعات نهایت عنایت و الطاف ظاهر و باهر و بجان و دل در ساحت حضور حاضر و بخطاب انک من الافنان المبارکة التي نبتت من هذه الشجرة المقدسة مخاطب باری در نهایت شعف و سرور بود و از نظر عنایت مکلم طور در غایت حبور همواره هیچان وجدان او بارض مقدس میرسید و سبب مسرت بندگان حضرت احدیت میگشت تا آنکه شمس حقیقت از افق امکان افول فرمود و از مطلع لامکان اشراق فرمود خبر مصیبت کبری و رزیه عظمی چنان حضرت افنان را بحسرت و کدورت انداخت که لسان مدتی ساکت شد و امواج عرفان ساکن گشت شب و روز همدم آه و انین بود و صبح و شام قلب حزین همدم نوحه و حنین عبدالبهاء با او مخابره مینمود و تسلی خاطر میداد تا آنکه دوباره بهیجان آمد و روح و ریحان یافت و بخدمت امر الله پرداخت مدتی در سواحل بحر عمان مامور حکومت گشت و بانصاف و عدالت پرداخت جمیع مدن و دیار سواحل از یکاست و ریاست او مشعوف و لسان بستایش و محامد و نعوت گشودند جمیع میگفتند این سرور بی مثل و نظیر است و میر عدل و انصاف بین غنی و فقیر در ایام حکومت آرزوی خدمت بعالم انسانی مینمود و نهایت آمال بترفیه رعیت و آسایش مملکت و اجرای حقانیت داشت همواره ستایش او از بندرها بارض مقصود میرسید یاران مهاجرین و مجاورین و عبدالبهاء جمیع مسرور میگرددند تا آنکه حوادثی رخ داد و بهندوستان شتافت سالهای چند در آن مرز و بوم مکث و اقامت فرمود در مدت اقامت دوست و دشمن و آشنا و بیگانه لسان بمدح و ثنای او گشودند که این شخص فی الحقیقه متین و وقور است و خیرخواه و غیور جامع کمال است و در عالم انسانی از آیات باهرات و نزد کل محترم بود با وجود آنکه میدانستند که بهائی حقیقی است و منتسب شجره مبارک که باز منکرین و معرضین نهایت رعایت را در حق ایشان مجری میداشتند و اعظم و اکابر ایرانیان از تجار و سیاحان بحضورش میشتافتند و اظهار محبت مینمودند و احترامات فائقه میکردند فی الحقیقه شمعی بود روشن و نجمی بود درخشنده بعد از مدتی از طهران او را خواستند و مجمع وزرا را بوجود او آراستند و محل مشورت کل گردید و مرجع اعتماد و احترام کل شد ولی آن طیر گلشن توحید همواره آرزوی جهان باقی مینمود و از جهان فانی بیزار بود تا آنکه اجل مسمی رسید و آن بلبل گلزار الهی بگلستان نامتناهی پرید و از حیز ادنی بملاً اعلی صعود نمود و در حدیقه کبریا برشاخسار موهبت کبری باهنگ و نغمه بدیع پرداخت و بروحانیان جهان بی‌پایان قرین و ندیم گشت و بمحفل تجلی راه یافت و در ملکوت انوار در دریای اسرار مستغرق گردید این شخص نازنین آیت نور مبین بود و این عبد صادق شمعی بارق بود و در بوستان الهی نخلی باسق الحمد لله در پایان حیات با کمال تبتل و تضرع و استقامت بر امر الله و ثبات در دین الله منجذباً الی ملکوت الجمال متمنیا الدخول فی محفل تجلی

العزیز الجبار فانی در بحر اسرار گشت علیه البهاء الابهی من جمال الکبریاء و علیه التحیة و الثناء من النقطة
الاولی و علیه الرحمة و الرضوان من ربه العزیز الغفار (ع)